

Em yêu thương chiếc áo vàng ngà ngọc,
 Trong tình người trong lịch sử vẻ vang.
 Bốn nghìn năm dựng nước huy hoàng,
 Dem xuân đến hân hoan lòng vạn vật.
 Hoa đua nở khắp trong trời đất,
 Trong vòng tay ngọt mật quê hương,
 Mang cho tôi nắng ấm tình thương,
 Gạt giọt lệ hoen mi, dứt bước đường cô độc.

Em yêu thương chiếc áo vàng Dân Tộc,
 Hồn thiêng liêng cao cả cuộc đời ta,
 Vì nơi đây có ánh sáng chan hòa,
 Dứt hết bóng đêm cạn dòng sầu khổ.
 Chiếc áo vàng là môi sinh là hơi thở,
 Kim chỉ đường khách tục mịt mù khơi,
 Chiếc áo vàng áo giải thoát ai ơi!
 Dem nhựa sống cho thuyền đời chưa bến đỗ.

Thế Ngoại

là một phật tử tận tụy thủy chung lâu đời nhứt từ lúc chùa còn là căn nhà gỗ đơn sơ...

Còn tôi trong nhóm làm xôi thập cẩm, 4 giờ sáng, tôi, cô H-T, chị D-H cùng nhau làm các thứ gia vị để đồ nếp vô thì chị vô tới, không tươi cười như mọi hôm, chắc vì quá lo trách nhiệm, nhiều công việc còn đang bẽ bộn, chị bắt gặp tôi đứng gần nhứt, vội mở phòng lạnh lấy bao rau mix salad tổ bố, chị nói: "Ê bồ, rửa dùm bao rau này nhe". Tôi vừa nghe qua là rùng mình, phát lạnh vì ngán và nhớ cảnh rửa rau bằng nước lạnh vào năm trước,

về nhà tôi bị cảm ho càn cách năm mấy ngày liền. Vả lại, công việc đầu phải của tôi, sao lại sai tôi làm?

Tôi lúng túng đành nói: "Chị để đó đi, một chút mấy chị vô phụ tôi sẽ cùng rửa mau hơn". Chị chẳng màng nghe lời nói của tôi rồi đồng ý nói: "Bây giờ bà không làm phải không?" Vừa nói vừa mở cửa phòng lạnh mang bao rau ra quăng trước mặt tôi cái bịt rồi lạnh lùng bỏ đi... !!! Tôi chết sững, không ngờ chuyện xảy ra trầm trọng như vậy! Tội nghiệp cô HT đến gần tôi nói nhỏ: "Cô muốn về không?"

Tự nhiên tôi trả lời không! Thật thì trong trí tôi đâu còn chỗ trống để suy nghĩ, bảo tố cuồng phong đang dậy sóng trong đầu tôi. Vẫn biết vào cổng Tam quan mọi người đều mang ý niệm trong việc làm là không tác không tướng. Nhưng tình thế này đã hoàn toàn ngược lại, tôi có làm và tôi đang bị làm! Tấn thối lương nan, bỗng nhiên tôi nhớ lời thầy TD, ngoài việc giảng giáo lý Thầy còn nhắc nhở "Làm phật sự phải hạ mình, càng hạ mình thì càng được mọi người thương mến. Thầy ơi! Ngay lúc này con không còn mong muốn ai thương mến mà con chỉ cần có ai chỉ con phải làm gì! Lương lự một hồi cho cạn cáo trong tâm tư lắng đọng! Vâng! Con nghe lời Thầy, con sẽ hạ mình sát đất để nhặt bao rau ra ngoài sân sau chùa rửa. Ánh nắng mặt trời đâu? Xung quanh chỉ có những giọt sương còn đọng lại trên cành cây kẽ lá sau mái hiên chùa, làm tăng thêm cái lạnh tê buốt đang sẵn có trong lòng tôi! Sáng nay là ngày chủ nhật, nếu tôi ở nhà pha cho husband tôi một ly café, làm một buổi ăn sáng cho cả gia đình thì chắc anh ấy và các con tôi vui mừng lắm, hoặc tôi đến thăm má tôi, má tôi sẽ nói nói cười cười vì các bà mẹ già ở xứ này chỉ trông con cháu lại thăm vào ngày cuối tuần. Nghĩ ngợi ngổn ngang, cuối cùng tôi lấy ba cái thau lớn mở nước cho vào. Nhìn vòi nước xoáy mạnh, những bọt nước nổi lên chưa kịp tụ thành bong bóng lại tan biến! Bỗng nhớ hôm nào tôi cùng Thầy đi mua đồ cho nhà bếp lúc chùa đang xây cất, ngồi trong xe tôi không dám nói gì! Để phá tan bầu không khí yên lặng, Thầy hỏi thăm tôi vài câu rồi vào đề ngay: "Cô biết tu là gì không? Minh phải quán thân này do tứ đại, đất, nước, gió, lửa hợp thành, đâu có thực thể, nên phải dẹp bỏ cái bản ngã, không phải ta, không phải là của ta, nếu